

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 29 juli 2024 (*)

” Begäran om förhandsavgörande – Invandringspolitik – Direktiv (EU) 2016/801 – Villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i studiesyfte – Artikel 20.2 f – Ansökan om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier – Andra ändamål – Avslag på visumansökan – Grunder för avslag – Införlivande har inte skett – Den allmänna principen om förbud mot rättsmissbruk – Artikel 34.5 – Medlemsstaternas självbestämmanderätt i processuella frågor – Den grundläggande rätten till ett effektivt rättsmedel – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ”

I mål C-14/23 [Perle] (i),

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien) genom beslut av den 23 december 2022, som inkom till domstolen den 16 januari 2023, i målet

XXX

mot

État belge, företrädd av Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan (referent) samt domarna Z. Csehi och I. Jarukaitis,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: handläggaren M. Krausenböck,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 oktober 2023,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- XXX, genom D. Andrien, avocat,
- Belgiens regering, genom M. Jacobs, C. Pochet och M. Van Regemorter, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av E. Derriks och K. de Haes, avocats,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Očková och J. Vlácil, samtliga i egenskap av ombud,
- Litauens regering, genom E. Kurelaitytė, i egenskap av ombud,
- Luxemburgs regering, genom A. Germeaux och T. Schell, båda i egenskap av ombud,
- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom E.M.M. Besselink, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom J. Hottiaux och A. Katsimerou, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 16 november 2023 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801 av den 11 maj 2016 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för forskning, studier, praktik, volontärarbete, deltagande i elevutbytesprogram eller utbildningsprojekt och för au pairarbete (EUT L 132, 2016, s. 21), framför allt artiklarna 3 led 3, 20.2 f och 34.5, samt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan XXX och État belge (belgiska staten), företrädd av Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration (statssekreterare med ministerlika befogenheter i asyl- och migrationsfrågor). Målet rör beslutet att inte bevilja XXX uppehållstillstånd för att studera i Belgien.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Skälen 2, 3, 14, 41 och 60 i direktiv 2016/801 har följande lydelse:
 - ”(2) Detta direktiv bör tillfredsställa det behov som konstaterats i rapporterna om genomförandet av [rådets direktiv 2004/114/EG av den 13 december 2004 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för studier, elevutbyte, oavlönad yrkesutbildning eller volontärarbete (EUT L 375, 2004, s. 12)] och [rådets direktiv 2005/71/EG av den 12 oktober 2005 om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte (EUT L 289, 2005, s. 15)], dvs. att åtgärda de konstaterade bristerna, säkerställa ökad insyn och rättssäkerhet och inrätta en sammanhängande rättslig ram för olika kategorier av tredjelandsmedborgare som kommer till [Europeiska] unionen. Det bör därför förenkla och effektivisera de befintliga bestämmelserna för dessa kategorier i ett enda instrument. Trots att det finns skillnader mellan de kategorier som omfattas av detta direktiv har de också ett antal gemensamma kännetecken som gör det möjligt att reglera vad som ska gälla för dem genom en gemensam rättslig ram på unionsnivå.
 - (3) Detta direktiv bör bidra till Stockholmprogrammets mål att tillnärma nationell lagstiftning om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse. Invandring från länder utanför unionen är en källa till högkvalificerad arbetskraft, och särskilt studerande och forskare är allt mer eftersökta. De spelar en viktig roll genom att utgöra en del i unionens viktigaste tillgång – humankapitalet – och genom att trygga en smart och hållbar tillväxt för alla, och bidrar därför till målen i Europa 2020-strategin.

...

- (14) För att verka för att Europa som helhet får en ställning som världsledande expertiscentrum för studier och praktik bör man förbättra och förenkla villkoren för inresa och vistelse för dem som vill komma till unionen för dessa ändamål. ...

...

- (41) Om medlemsstaterna hyser betänkligheter mot grunderna för ansökan om inresa och vistelse bör de kunna genomföra lämpliga kontroller eller kräva bevis för att från fall till fall bedöma sökandens planerade forskning, studier, praktik, volontärarbete, elevutbytesprogram, utbildningsprojekt eller au pair-arbete och bekämpa missbruk och felaktig användning av det förfarande som anges i detta direktiv.

...

- (60) Varje medlemsstat bör se till att allmänheten tillhandahålls lämplig och regelbundet uppdaterad information, särskilt via internet, om värdenheter som godkänts enligt detta direktiv, och om villkoren och förfarandena för tredjelandsmedborgares inresa till och vistelse på medlemsstaternas territorium enligt detta direktiv.”

4 I artikel 3 i direktivet, som har rubriken ”Definitioner”, anges följande:

”I detta direktiv avses med

...

- 3) *studerande*: en tredjelandsmedborgare som har antagits vid en läroanstalt för högre utbildning och som beviljas inresa till och vistelse på en medlemsstats territorium för att som huvudsaklig verksamhet på heltid följa ett studieprogram som leder till ett bevis på högre utbildning som erkänns av den medlemsstaten, inbegripet examensbevis, utbildningsbevis eller doktorsexamen från en läroanstalt för högre utbildning, vilket kan omfatta en förberedande kurs före sådan utbildning, i enlighet med nationell rätt, eller obligatorisk praktik,

...”

5 I artikel 5 i direktivet, som har rubriken ”Principer”, föreskrivs följande:

”1. För att en tredjelandsmedborgares ska ha rätt till inresa och vistelse enligt detta direktiv måste det framgå av styrkande handlingar att tredjelandsmedborgaren uppfyller

- a) de allmänna villkoren i artikel 7, och
- b) de relevanta särskilda villkoren i artikel 8, 11, 12, 13, 14 eller 16.

2. Medlemsstaterna får kräva att sökanden ska uppvisa de styrkande handlingar som avses i punkt 1 på ett av den berörda medlemsstatens officiella språk eller på något av unionens officiella språk, vilket fastställs av den medlemsstaten.

3. Om de allmänna villkoren och de relevanta särskilda villkoren är uppfyllda ska tredjelandsmedborgare ha rätt till ett tillstånd.

Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd enbart på sitt territorium och alla villkor för inresa och vistelse som anges i detta direktiv är uppfyllda ska den berörda medlemsstaten utfärda erforderlig visering till tredjelandsmedborgaren.”

6 Artikel 7 i direktiv 2016/801 har rubriken ”Allmänna villkor”. I artikel 7.1 föreskrivs följande:

”Vad gäller inresa och vistelse för en tredjelandsmedborgare enligt detta direktiv ska sökanden

- a) uppvisa en giltig resehandling såsom denna fastställs i nationell rätt och, om så krävs, en viseringsansökan eller en giltig visering eller, i tillämpliga fall, ett giltigt uppehållstillstånd eller en giltig visering för längre vistelse; medlemsstaterna får kräva att resehandlingens giltighetstid omfattar minst den planerade vistelsens längd,
- b) om tredjelandsmedborgaren är underårig enligt den berörda medlemsstatens nationella rätt, uppvisa ett medgivande från föräldrarna eller en likvärdig handling avseende den planerade vistelsen,
- c) styrka att tredjelandsmedborgaren innehar en sjukförsäkring eller, om detta föreskrivs i den berörda medlemsstatens nationella rätt, har ansökt om en sjukförsäkring som täcker alla de risker som medborgarna i den medlemsstaten normalt har täckning för och som är giltig för hela den planerade vistelsen,
- d) styrka, om medlemsstaten kräver det, att den avgift för handläggning av ansökan som anges i artikel 36 i detta direktiv är betald,
- e) styrka, genom sådana bevis som den berörda medlemsstaten begär, att tredjelandsmedborgaren under den planerade vistelsen kommer att ha tillräckliga medel för att bekosta sitt uppehälle utan att behöva ta medlemsstatens sociala biståndssystem i anspråk, och för att bekosta sin återresa. Bedömningen av huruvida det finns tillräckliga medel ska grundas på en individuell granskning av ärendet och beakta

medel som kommer från till exempel ett bidrag, ett stipendium, ett giltigt anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande eller ett finansiellt åtagande av en organisation för elevutbytesprogram, en värdenhet för praktikanter, en organisation för volontärprogram, en värdfamilj eller en organisation som förmedlar au pairer.”

7 Artikel 11 i direktivet har rubriken ”Särskilda villkor för studerande”. I artikel 11.1 föreskrivs följande:

”Utöver de allmänna villkoren i artikel 7 ska sökanden, vad gäller inresa och vistelse för en tredjelandsmedborgare i studiesyfte, styrka

- a) att tredjelandsmedborgaren har antagits vid en läroanstalt för högre utbildning för att följa ett studieprogram,
- b) om medlemsstaten kräver det, att de avgifter som tas ut av läroanstalten för högre utbildning är betalda,
- c) om medlemsstaten kräver det, tillräckliga kunskaper i undervisningsspråket för det studieprogram som tredjelandsmedborgaren följer,
- d) om medlemsstaten kräver det, att tredjelandsmedborgaren kommer att ha tillräckliga medel för att täcka studiekostnaderna.”

8 I artikel 20 i direktivet, med rubriken ”Grunder för avslag”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 2:

”1. Medlemsstaterna ska avslå en ansökan i följande fall:

- a) Om de allmänna villkoren i artikel 7 eller de relevanta särskilda villkoren i artiklarna 8, 11, 12, 13, 14 eller 16 inte är uppfyllda.
- b) Om de uppvisade handlingarna har erhållits på ett bedrägligt sätt, förfalskats eller ändrats i något avseende.
- c) Om den berörda medlemsstaten endast tillåter inresa och vistelse via en godkänd värdenhet och värdenheten inte är godkänd.

2. Medlemsstaterna får avslå en ansökan i följande fall:

...

- f) Om medlemsstaten har bevis eller allvarliga och objektiva skäl för att fastställa att tredjelandsmedborgarens vistelse skulle avse andra ändamål än de för vilka han eller hon ansöker om inresa och vistelse.”

9 Artikel 21 i direktiv 2016/801 har rubriken ”Grunder för återkallelse av eller beslut att inte förlänga ett tillstånd”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska återkalla eller, i tillämpliga fall, besluta att inte förlänga ett tillstånd i följande fall:

...

- d) Om tredjelandsmedborgaren vistas i landet för andra ändamål än de för vilka tredjelandsmedborgarens tillstånd utfärdades.”

10 Artikel 24 i direktivet, med rubriken ”Studerandes ekonomiska verksamhet”, har följande lydelse:

”1. Vid sidan av studierna och under förutsättning att de regler och villkor som gäller för den relevanta verksamheten i den berörda medlemsstaten iakttas, ska de studerande ha rätt att ta anställning och kan få rätt att bedriva verksamhet som egenföretagare om inte annat följer av de begränsningar som föreskrivs i punkt 3.

2. Vid behov ska medlemsstaterna i förväg bevilja de studerande och/eller arbetsgivarna tillstånd i enlighet med nationell rätt.

3. Varje medlemsstat ska fastställa det högsta antalet timmar per vecka, eller det högsta antalet dagar eller månader per år, som sådan verksamhet får bedrivas, vilket inte får vara mindre än 15 timmar per vecka eller motsvarande i antal dagar eller månader per år. Läget på arbetsmarknaden i den berörda medlemsstaten får beaktas.”

11 Artikel 34 i direktivet, med rubriken ”Förfarandegarantier och öppenhet”, har följande lydelse:

”1. De behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten ska fatta beslut om ansökan om tillstånd eller ansökan om förlängning av ett tillstånd och skriftligen underrätta sökanden om beslutet i enlighet med förfarandena enligt nationell rätt så snart som möjligt, dock senast inom 90 dagar efter det att den fullständiga ansökan lämnades in.

2. Om förfarandet för inresa och vistelse rör en godkänd värdenhet enligt artiklarna 9 och 15 ska beslutet om den fullständiga ansökan, med avvikelse från punkt 1 i den här artikeln, fattas så snart som möjligt, dock senast inom 60 dagar.

3. Om de uppgifter eller handlingar som getts in till stöd för ansökan är ofullständiga, ska de behöriga myndigheterna inom rimlig tid underrätta sökanden om vilka ytterligare uppgifter som krävs och fastställa en rimlig tidsfrist för att tillhandahålla dem. Den tidsfrist som anges i punkterna 1 och 2 ska upphöra att löpa fram till dess att de behöriga myndigheterna har mottagit de ytterligare uppgifter som krävs. Om dessa ytterligare uppgifter eller handlingar inte har ingetts inom tidsfristen får ansökan avslås.

4. Motiveringen till ett beslut att avvisa eller avslå en ansökan om tillstånd eller att inte förlänga ett tillstånd ska lämnas skriftligen till sökanden. Motiveringen till ett beslut att återkalla ett tillstånd ska lämnas skriftligen till tredjelandsmedborgaren. Motiveringen till ett beslut att återkalla ett tillstånd får lämnas skriftligen även till värdenheten.

5. Alla beslut att avvisa eller avslå en ansökan, att inte förlänga eller att återkalla ett tillstånd ska kunna överklagas i den berörda medlemsstaten i enlighet med nationell rätt. I den skriftliga underrättelsen ska den domstol eller administrativa myndighet till vilken det går att överklaga anges, liksom tidsfristen för att ge in överklagandet.”

12 Artikel 35 i direktiv 2016/801, med rubriken ”Öppenhet och tillgång till information”, har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska se till att det är lätt för sökande att få tillgång till information om all skriftlig bevisning som behövs för en ansökan och om villkoren för inresa och vistelse, inbegripet rättigheter, skyldigheter och rättssäkerhetsgarantier för tredjelandsmedborgare som omfattas av detta direktiv och, i förekommande fall, deras familjemedlemmar. Informationen ska i tillämpliga fall omfatta uppgift om tillräckliga medel per månad, inbegripet för att täcka kostnaderna för studier eller praktik, utan att det påverkar individuella bedömningar av varje enskilt fall, samt tillämpliga avgifter.

De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat ska offentliggöra förteckningar över de värdenheter som godkänts i enlighet med detta direktiv. När en förteckning ändras ska en uppdaterad version offentliggöras så snart som möjligt.”

13 I direktivets artikel 40, vilken har rubriken ”Införlivande”, anges följande:

”1. Medlemsstaterna ska senast den 23 maj 2018 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till de direktiv som upphävs genom det här direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt

som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.”

Belgisk rätt

- 14 Följande anges i artikel 58 i loi du 15 december 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (lagen av den 15 december 1980 om utlänningars tillträde till territoriet, vistelse, etablering och avlägsnande (*Moniteur belge* av den 31 december 1980, s. 14584), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad lagen av den 15 december 1980):

”När en utlänning som önskar studera inom högre utbildning i Belgien eller genomgå ett förberedande år för högre utbildning i Belgien ansöker vid en av Belgiens diplomatiska eller konsulära beskickningar om uppehållstillstånd för mer än tre månader i Konungariket ska ett sådant tillstånd beviljas under förutsättning att den berörda personen inte befinner sig i någon av de situationer som avses i artikel 3 punkterna 1 och 5–8 och att han eller hon ger in följande handlingar:

- 1) Ett intyg som utfärdats av en läroanstalt i enlighet med artikel 59.
- 2) Bevis för att han eller hon har tillräckliga medel för sitt uppehälle.
- 3) Ett läkarintyg som visar att han eller hon inte lider av någon av de sjukdomar eller har något av de funktionshinder som anges i bilagan till denna lag.
- 4) Ett intyg om att han eller hon inte har dömts för icke-politiska brott eller lagöverträdelser, om den berörda personen är äldre än 21 år.

...”

- 15 I artikel 39/2 § 2 i denna lag föreskrivs följande:

”Conseil [du contentieux des étrangers] [(Utlänningsdomstolen)] ska genom dom ogiltigförklara beslut som blivit föremål för annat överklagande på grund av att väsentliga formföreskrifter eller formföreskrifter som måste iakttas för att rättsakten i fråga inte ska bli ogiltig har åsidosatts, eller att befogenhetsöverskridande eller maktmissbruk har förekommit.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 16 Klaganden i det nationella målet, som är medborgare i ett tredjeland, ansökte den 6 augusti 2020 med stöd av artikel 58 i lagen av den 15 december 1980 om visum för att studera i Belgien.
- 17 Klagandens visumansökan avslogs genom beslut av den 18 september 2020, med motiveringen att hennes motsägelserfulla studieplan visade att hon inte hade någon verklig avsikt att studera i Belgien. Hon överklagade den 28 september 2020 detta beslut till Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) och yrkade att beslutet skulle ogiltigförklaras. Överklagandet ogillades av sistnämnda domstol genom dom av den 23 december 2020.
- 18 Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) påpekade i denna dom att det i artikel 58 i lagen av den 15 december 1980 anges att en tredjelandsmedborgare som ”önskar studera inom högre utbildning i Belgien eller genomgå ett förberedande år för högre utbildning i Belgien” ska inge en ansökan om uppehållstillstånd. Den drog av detta slutsatsen att denna bestämmelse ålägger de behöriga myndigheterna en skyldighet att kontrollera att sökande har en verklig önskan om att studera i Belgien.
- 19 Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) fann vidare att en visumansökan som ingetts med stöd av nämnda artikel 58 kunde avslås om sökanden inte hade för avsikt att studera, även om artikel 20.2 f i direktiv 2016/801 ännu inte – trots att den frist för införlivande som föreskrivs i artikel 40.1 i direktivet löpt ut – hade införlivats med den belgiska rättsordningen, eftersom den möjlighet att avslå ansökan som föreskrivs i artikel 20.2 f även följde av artikel 58. Nämnda domstol fann därför att en tillämpning av denna artikel 58 var förenlig med artikel 20.2 f.

- 20 Genom ansökan av den 19 januari 2021 överklagade klaganden i det nationella målet nämnda dom till Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien), som är den domstol som hänskjutit tolkningsfrågorna.
- 21 För det första har hon till stöd för detta överklagande gjort gällande att Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) gjorde en felaktig bedömning när den slog fast att tillämpningen av artikel 58 i lagen av den 15 december 1980, i en sådan situation som den i det nationella målet, var förenlig med artikel 20.2 f i direktiv 2016/801, trots att sistnämnda bestämmelse inte hade införlivats med belgisk rätt och det i belgisk rätt inte angavs vilka allvarliga och objektiva skäl som kunde läggas till grund för att fastställa att en tredjelandsmedborgare vistas i landet för andra ändamål än de för vilka han eller hon har ansökt om att få resa in och vistas i Belgien.
- 22 Klaganden i det nationella målet har även gjort gällande att det enda som får kontrolleras, med beaktande av definitionen av begreppet "studerande" i artikel 3 led 3 i direktivet, är om en tredjelandsmedborgare som ansökt om visum för studier har antagits vid en läroanstalt för högre utbildning, men att det inte får kontrolleras om han eller hon *vill* studera.
- 23 Belgiska staten har däremot gjort gällande att artikel 58 ger de behöriga myndigheterna rätt att kontrollera sökandens avsikt att studera, i enlighet med skäl 41 i direktivet, oberoende av om artikel 20.2 f i direktivet har införlivats med nationell rätt eller ej. Myndigheterna kan därför kräva att få in den bevisning man anser sig behöva för att kunna bedöma de i ansökan lämnade uppgifternas koherens.
- 24 Den hänskjutande domstolen är av uppfattningen att eftersom artikel 20.2 f i direktiv 2016/801 tillåter avslag på en ansökan med stöd av detta direktiv om det visar sig att tredjelandsmedborgaren önskar vistas i landet för andra ändamål än de som han eller hon har uppgett som grund för sin ansökan, så måste det nödvändigtvis förhålla sig så, att medlemsstaterna har rätt att förvissa sig om att tredjelandsmedborgaren verkligen har för avsikt att studera i värdmedlemsstaten. Med hänsyn till den osäkerhet den hänskjutande domstolen anser föreligga i frågan och eftersom den kommer att avgöra målet i sista instans anser den emellertid att EU-domstolen bör tillfrågas.
- 25 Dessutom finner den hänskjutande domstolen att en fråga också bör ställas till EU-domstolen om huruvida, såsom klaganden i det nationella målet har hävdad, artikel 20.2 f i nämnda direktiv endast kan tillämpas för att avslå en ansökan om uppehållstillstånd om det i den nationella lagstiftningen uttryckligen anges att ansökan kan avslås när värdmedlemsstaten har bevis eller allvarliga och objektiva skäl för att fastställa att tredjelandsmedborgaren har för avsikt att uppehålla sig i landet för andra ändamål än dem som han eller hon har uppgett som grund för sin ansökan, och det i den nationella lagstiftningen preciseras vilka bevis eller allvarliga och objektiva skäl som kan läggas till grund för ett sådant konstaterande.
- 26 För det andra har klaganden i det nationella målet hävdad att sättet på vilket Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) utförde kontrollen, som inte utgjorde något annat än en lagenlighetskontroll, inte uppfyllde de krav som följer av unionsrätten. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende framhållit att medlemsstaterna enligt artikel 34.5 i direktiv 2016/801 är skyldiga att se till att beslut om avslag på ansökningar om uppehållstillstånd ska kunna överklagas och anser att förfarandet för att överklaga måste vara förenligt med principerna om likvärdighet och effektivitet.
- 27 Den har preciserat att den möjlighet till överklagande som föreskrivs i belgisk rätt i 39/2 § 2 lagen av den 15 december 1980 utgör en möjlighet att utverka en ogiltigförklaring och att det handlar om en lagenlighetskontroll som inte ger den behöriga domstolen, det vill säga Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen), rätt att ändra beslutet. Sistnämnda domstol kan sålunda varken ersätta de behöriga förvaltningsmyndigheternas bedömning med sin egen, eller fatta ett nytt beslut i myndigheternas ställe. Om beslutet ogiltigförklaras är dessa myndigheter emellertid bundna av rättskraften hos domslutet och de domskäl som utgör grunden för domslutet.
- 28 Eftersom klaganden i det nationella målet har gjort gällande att den omständigheten att Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) saknar behörighet att ändra överklagade beslut strider mot de krav som följer av artikel 34.5 i direktiv 2016/801, effektivitetsprincipen och artikel 47 i stadgan, anser den hänskjutande domstolen att det är nödvändigt att ställa en fråga till EU-domstolen om detta.
- 29 Mot denna bakgrund beslutade Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien) att vilandeförklara

målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

- ”1) Ska, mot bakgrund av artikel 288 [FEUF], artiklarna 14 och 52 i [stadgan], artiklarna 3, 5, 7, 11, 20, 34, 35 och 40 i direktiv [2016/801], och [skälen 2 och 60 i det direktivet], [samt] rättssäkerhetsprincipen och principen om insyn, den möjlighet att avslå en ansökan om uppehållstillstånd som en medlemsstat har enligt artikel 20.2 f i direktiv [2016/801], för att den ska kunna användas av nämnda medlemsstat, uttryckligen föreskrivas i den nationella lagstiftningen? Om så är fallet, måste de allvarliga och objektiva skälen anges i lagstiftningen?
- 2) Innebär prövningen av ansökan om visum för studier att medlemsstaten är skyldig att kontrollera utlänningsens vilja och avsikt att studera, trots att en studerande i artikel 3 i direktiv [2016/801] definieras som en person som har antagits vid en läroanstalt för högre utbildning och skälen för avslag på ansökan enligt artikel 20.2 f i direktivet är fakultativa och inte bindande, såsom de skäl som anges i artikel 20.1 i [nämnda] direktiv?
- 3) Krävs det enligt artikel 47 i [stadgan], effektivitetsprincipen och artikel 34.5 i direktiv [2016/801] att ett överklagande som föreskrivs i nationell rätt av ett beslut om avslag på en ansökan om inresa och vistelse på medlemsstatens territorium för studier gör det möjligt för domstolen att ersätta förvaltningsmyndighetens bedömning med sin egen bedömning och att ändra myndighetens beslut eller är en lagenlighetsprövning som gör det möjligt för domstolen att fastställa en rättsstridighet, bland annat en uppenbart oriktig bedömning, genom att ogiltigförklara förvaltningsmyndighetens beslut tillräcklig?”

Prövning av tolkningsfrågorna

De två första frågorna

- 30 Det ska inledningsvis påpekas att det framgår såväl av begäran om förhandsavgörande som av de yttranden som inkommit till domstolen att artikel 20.2 f i direktiv 2016/801 – där det anges att den berörda medlemsstaten får avslå en ansökan om den har bevis eller allvarliga och objektiva skäl för att fastställa att tredjelandsmedborgarens vistelse skulle avse andra ändamål än de för vilka han eller hon ansöker om inresa och vistelse – inte uttryckligen införlivades med belgisk rätt förrän efter det att omständigheterna i det nationella målet hade inträffat.
- 31 Den hänskjutande domstolen har emellertid angett att Conseil du contentieux des étrangers (Utlänningsdomstolen) i sin dom av den 23 december 2020 fann att behöriga myndigheter även utan ett införlivande av denna bestämmelse har möjlighet att, i enlighet med unionsrätten, avslå en ansökan om visum för att studera i Belgien, när sökandens verkliga avsikt inte är att studera.
- 32 Vidare preciserade den belgiska regeringen under förhandlingen vid EU-domstolen, samtidigt som den bekräftade att artikel 20.2 f i direktivet ännu inte uttryckligen hade införlivats med nationell rätt under den i det nationella målet relevanta perioden, som tillägg till sitt skriftliga yttrande – där den hävdade att de behöriga myndigheterna, oberoende av införlivandet av denna bestämmelse, har rätt att kontrollera avsikten hos en tredjelandsmedborgare som har ansökt om visum för studier – att det nationella målet inte handlar om införlivandet av nämnda bestämmelse, utan om begreppet ”studerande” såsom det definieras i artikel 3 led 3 i direktivet.
- 33 Under dessa omständigheter ska den hänskjutande domstolen anses ha ställt de två första frågorna, vilka ska prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida direktiv 2016/801, särskilt mot bakgrund av artikel 3 led 3 i direktivet, ska tolkas så, att det utgör hinder för att en medlemsstat avslår en ansökan om inresa och vistelse i medlemsstaten för studier med motiveringen att tredjelandsmedborgaren har lämnat in ansökan utan att verkligen ha för avsikt att studera i den aktuella medlemsstaten, trots att medlemsstaten inte har införlivat artikel 20.2 f i direktivet med sin nationella rätt.
- 34 Enligt artikel 5.3 i direktiv 2016/801 har en tredjelandsmedborgare som har lämnat in en sådan ansökan rätt att erhålla ett tillstånd för att vistas på den berörda medlemsstatens territorium om han eller hon uppfyller de allmänna villkoren i artikel 7 i direktivet och de särskilda villkor som ska tillämpas beroende på vilken typ av ansökan det rör sig om, i förevarande fall de villkor som föreskrivs i artikel 11 i direktivet för ansökningar om inresa och vistelse för studier.

- 35 Av detta följer att medlemsstaterna enligt nämnda artikel 5.3 är skyldiga att utfärda ett uppehållstillstånd för studier till en sökande som uppfyller kraven i artiklarna 7 och 11 i nämnda direktiv (se, analogt, dom av den 10 september 2014, Ben Alaya, C-491/13, EU:C:2014:2187, punkt 31).
- 36 Inget av dessa krav hänvisar uttryckligen till att det ska finnas en verklig avsikt att studera inom den berörda medlemsstatens territorium.
- 37 Enligt en allmän princip i unionsrätten får enskilda emellertid inte åberopa unionsrättsliga bestämmelser på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2019, N Luxembourg 1 m.fl., C-115/16, C-118/16, C-119/16 och C-299/16, EU:C:2019:134, punkt 96 och där angiven rättspraxis).
- 38 Det följer således härav att en medlemsstat inte ska bevilja förmåner enligt bestämmelser i unionsrätten om dessa bestämmelser inte åberopas för att uppnå bestämmelsernas ändamål, utan i syfte att åtnjuta en förmån enligt unionsrätten trots att villkoren för att åtnjuta denna förmån endast är uppfyllda formellt sett (dom av den 26 februari 2019, N Luxembourg 1 m.fl., C-115/16, C-118/16, C-119/16 och C-299/16, EU:C:2019:134, punkt 98).
- 39 Den allmänna principen om förbud mot rättsmissbruk ska således göras gällande mot en person som drar fördel av vissa bestämmelser i unionsrätten om förmåner på ett sätt som inte är förenligt med de ändamål som eftersträvas genom dessa bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2019, N Luxembourg 1 m.fl., C-115/16, C-118/16, C-119/16 och C-299/16, EU:C:2019:134, punkt 102).
- 40 Vidare ska det preciseras att, eftersom ett beteende som är bedrägligt eller utgör missbruk inte kan ligga till grund för anspråk på en rättighet som föreskrivs i unionsrätten, innebär det förhållandet att en person nekas en förmån enligt ett direktiv, i detta fall direktiv 2016/801, inte att denna person åläggs en skyldighet enligt detta direktiv, utan det är endast en följd av att det konstaterats att de objektiva kriterier som ska vara uppfyllda för att kunna göra gällande den aktuella förmånen, och som föreskrivs i direktivet vad gäller denna rättighet, endast är uppfyllda formellt sett (se, analogt, dom av den 26 februari 2019, N Luxembourg 1 m.fl., C-115/16, C-118/16, C-119/16 och C-299/16, EU:C:2019:134, punkt 119 och där angiven rättspraxis).
- 41 Det betyder att artikel 20.2 f i direktiv 2016/801 – där det föreskrivs att den berörda medlemsstaten får avslå en ansökan om inresa och vistelse på medlemsstatens territorium, som lämnats in med stöd av nämnda direktiv, när medlemsstaten har bevis eller allvarliga och objektiva skäl för att fastställa att tredjelandsmedborgarens vistelse skulle avse andra ändamål än de för vilka han eller hon ansöker om inresa och vistelse – inte kan tolkas så, att den allmänna unionsrättsliga principen om förbud mot rättsmissbruk inte kan tillämpas. Tillämpningen av denna princip är nämligen inte underkastad något krav på införlivande såsom är fallet med bestämmelserna i ett direktiv (se, analogt, dom av den 26 februari 2019, N Luxembourg 1 m.fl., C-115/16, C-118/16, C-119/16 och C-299/16, EU:C:2019:134, punkt 105 och där angiven rättspraxis).
- 42 I skäl 41 i direktiv 2016/801 anges för övrigt att medlemsstaterna, om de hyser betänkligheter mot grunderna för ansökan om inresa och vistelse, bör kunna genomföra lämpliga kontroller eller kräva bevis bland annat för att bekämpa missbruk och felaktig användning av det förfarande som anges i detta direktiv.
- 43 Av dessa omständigheter följer att nationella myndigheter och domstolar inte får bevilja de rättigheter som föreskrivs i nämnda direktiv när rättigheterna åberopats på ett sätt som är bedrägligt eller utgör missbruk, och att detta gäller även om den berörda medlemsstaten inte har införlivat nämnda artikel 20.2 f.
- 44 För att det ska kunna fastställas att det är fråga om missbruk krävs det enligt fast rättspraxis dels att vissa objektiva förhållanden föreligger varav det framgår att målsättningen med de berörda unionsbestämmelserna inte har uppnåtts, trots att de villkor som uppställs i dessa bestämmelser formellt sett har uppfyllts, dels en subjektiv faktor, nämligen en avsikt att erhålla en förmån som följer av unionsbestämmelserna genom att konstruera de omständigheter som krävs för att erhålla den (dom av den 14 januari 2021, The International Protection Appeals Tribunal m.fl., C-322/19 och C-385/19, EU:C:2021:11, punkt 91 och där angiven rättspraxis).
- 45 Vad beträffar målsättningen med direktiv 2016/801 anges det i skälen 3 och 14 i direktivet dels att invandring från länder utanför unionen är en källa till högkvalificerad arbetskraft, och att särskilt studerande och forskare

är allt mer eftersökta, dels att man genom direktivet för att verka för att Europa som helhet får en ställning som världsledande expertiscentrum för studier och praktik strävar efter att förbättra och förenkla villkoren för inresa och vistelse för dem som vill komma till unionen för dessa ändamål.

- 46 Sålunda syftar direktivet bland annat, såsom framgår av dess artikel 3 led 3 och artikel 11.1 a, till att tillåta tredjelandsmedborgare att, efter att ha antagits vid en läroanstalt för högre utbildning i den berörda medlemsstaten, vistas på en medlemsstats territorium för att som huvudsaklig verksamhet på heltid följa ett studieprogram som leder till ett bevis på högre utbildning som erkänns av den medlemsstaten.
- 47 När det föreligger en ansökan om inresa och vistelse för studier kan det således bara konstateras att det är fråga om missbruk om det mot bakgrund av samtliga särskilda omständigheter i det enskilda fallet, trots att de allmänna och särskilda villkoren i artikel 7 och artikel 11 i direktiv 2016/801 – för att ges rätt till uppehållstillstånd för studier – formellt sett är uppfyllda, kan anses vara styrkt att den berörda tredjelandsmedborgaren har lämnat in sin ansökan om inresa och vistelse utan att verkligen ha haft för avsikt att som huvudsaklig verksamhet på heltid följa ett studieprogram som leder till ett bevis på högre utbildning som erkänns av den aktuella medlemsstaten.
- 48 Vad gäller de omständigheter som visar att en ansökan om inresa och vistelse utgör rättsmissbruk, ska det understrykas att eftersom det kan antas att tredjelandsmedborgaren när han eller hon ansökte om uppehållstillstånd ännu inte hade påbörjat det studieprogram som angetts i ansökan, och således inte kan ha haft möjlighet att vidta några konkreta åtgärder för att förverkliga sin avsikt att som huvudsaklig verksamhet på heltid följa ett studieprogram som leder till ett bevis på högre utbildning som erkänns av den aktuella medlemsstaten, så får en ansökan om inresa och vistelse endast avslås om det av samtliga relevanta uppgifter som de behöriga myndigheterna förfogar över för sin prövning av ansökan på ett tillräckligt uppenbart sätt framgår att ansökan är att beteckna som rättsmissbruk.
- 49 EU-domstolen är inom ramen för artikel 267 inte behörig att bedöma de faktiska omständigheterna och tillämpa de unionsrättsliga bestämmelserna på ett visst konkret fall. Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att göra de rättsliga bedömningar som är nödvändiga för att den ska kunna avgöra det nationella målet. Däremot ankommer det på EU-domstolen att ge den hänskjutande domstolen alla erforderliga upplysningar för att ge vägledning för denna bedömning (dom av den 19 oktober 2023, Lufthansa CityLine, C-660/20, EU:C:2023:789, punkt 55 och där angiven rättspraxis).
- 50 Det kan härvid för det första påpekas att det av artikel 24 i direktiv 2016/801 framgår att direktivet inte utgör hinder för att tredjelandsmedborgare som har ansökt om uppehållstillstånd för studier, vid sidan av studierna och under förutsättning att de villkor som anges i denna bestämmelse iakttas, tar anställning eller bedriver verksamhet som egenföretagare i nämnda medlemsstat. Det betyder att det inte nödvändigtvis kan anses vara ett tecken på rättsmissbruk att en tredjelandsmedborgare som ansökt om inresa och vistelse för studier även har för avsikt att bedriva annan verksamhet på den berörda medlemsstatens territorium, framför allt om denna andra verksamhet inte inverkar menligt på sökandens förmåga att som huvudsaklig verksamhet bedriva de studier som ligger till grund för ansökan.
- 51 Om sökanden däremot har åtagit sig att utöva en verksamhet, särskilt om den är av yrkesmässigt slag, som förefaller vara uppenbart oförenlig med att som huvudsaklig verksamhet på heltid följa ett studieprogram som leder till ett bevis på högre utbildning som erkänns av den aktuella medlemsstaten, kan detta skapa betänkligheter om de verkliga grunderna för ansökan om inresa och vistelse. Ett sådant åtagande kan i förekommande fall vara ett tecken på att tredjelandsmedborgaren har för avsikt att vistas i landet för andra ändamål än de som han eller hon har uppgett som grund för sin ansökan.
- 52 För det andra anges det i skäl 41 i direktiv 2016/801, såsom det erinrats om ovan i punkt 42, att medlemsstaterna, om de hyser betänkligheter mot grunderna för ansökan om inresa och vistelse, ska få genomföra lämpliga kontroller eller kräva bevis för att i varje enskilt fall göra en bedömning av de studier som tredjelandsmedborgaren har för avsikt att bedriva.
- 53 Bristande koherens i sökandens studieplan kan således också utgöra en objektiv omständighet som kan läggas till grund för bedömningen att det föreligger rättsmissbruk på grund av att sökandens ansökan i själva verket har ingetts i ett annat syfte än för studier, förutsatt att den bristande koherensen är tillräckligt uppenbar och har bedömts mot bakgrund av samtliga särskilda omständigheter i det enskilda fallet. En omständighet som kan

anses vara vanlig under högre studier, såsom byte av studieinriktning, är således inte i sig tillräcklig för att fastställa att en tredjelandsmedborgare som har lämnat in en ansökan om inresa och vistelse för studier saknar en verklig avsikt att studera i den aktuella medlemsstaten. På samma sätt finner domstolen att enbart den omständigheten att de planerade studierna inte har något direkt samband med de yrkesmässiga målen inte nödvändigtvis utgör ett tecken på att det saknas en vilja att faktiskt genomföra de studier som åberopats som grund för ansökan om inresa och vistelse.

- 54 Det ska här understrykas att eftersom de omständigheter som kan utgöra grund för att slå fast att en ansökan om inresa och vistelse för studier utgör rättsmissbruk nödvändigtvis skiljer sig åt i varje enskilt fall, såsom framhållits ovan i punkt 47, kan det inte upprättas någon uttömmande lista över de omständigheter som är relevanta i detta avseende. Det går därför inte att utifrån bestämda omständigheter presumera att en ansökan om inresa och vistelse för studier utgör ett potentiellt missbruk, utan en bedömning måste göras från fall till fall, efter en individuell prövning av samtliga omständigheter som är specifika för den aktuella ansökan.
- 55 Det ankommer i detta avseende på de behöriga myndigheterna, även under de omständigheter som avses ovan i punkterna 50–53, att göra de kontroller som är lämpliga och kräva in de bevis som de behöver för att kunna göra en individuell prövning av ansökan, vid behov genom att be sökanden att inkomma med preciseringar och förklaringar i detta avseende.
- 56 I detta sammanhang ska det även preciseras, för det första, att även om de relevanta skälen för avslag måste vara kopplade till omständigheterna i det enskilda fallet, innebär detta inte att de behöriga myndigheterna är undantagna från skyldigheten att skriftligen underrätta sökanden om dessa skäl, såsom föreskrivs i artikel 34.1 och 34.4 i direktiv 2016/801.
- 57 För det andra inskränker de nyss angivna omständigheterna inte medlemsstaternas möjligheter att fastställa ett eventuellt rättsmissbruk och följaktligen vidta sanktionsåtgärder – genom att återkalla tillståndet eller besluta att inte bevilja förlängning av det – efter det att ett tillstånd för vistelsen har lämnats, såsom anges i artikel 21 i samma direktiv.
- 58 Mot bakgrund av det ovan anförda ska de två första frågorna besvaras på följande sätt. Direktiv 2016/801, ska, särskilt mot bakgrund av direktivets artikel 3 led 3, tolkas så, att det inte utgör hinder för att en medlemsstat med tillämpning av den allmänna unionsrättsliga principen om förbud mot rättsmissbruk avslår en ansökan om inresa och vistelse i medlemsstaten för studier med motiveringen att tredjelandsmedborgaren har lämnat in ansökan utan att verkligen ha haft för avsikt att studera i den aktuella medlemsstaten, trots att medlemsstaten inte har införlivat artikel 20.2 f i direktivet med sin nationella rätt.

Den tredje frågan

- 59 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 34.5 i direktiv 2016/801, mot bakgrund av artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för att möjligheten att överklaga ett beslut från de behöriga myndigheterna om avslag på en ansökan om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier, enbart ger klaganden rätt att föra talan om ogiltigförklaring, utan möjlighet för den domstol som prövar överklagandet att i förekommande fall ersätta de behöriga myndigheternas bedömning med sin egen eller fatta ett nytt beslut.
- 60 Enligt lydelsen i artikel 34.5 i direktivet ska alla beslut att avvisa eller avslå en ansökan, eller att inte förlänga eller att återkalla ett tillstånd, kunna överklagas i den berörda medlemsstaten i enlighet med nationell rätt.
- 61 Av detta framgår att för det fall ett beslut meddelas om avslag på en ansökan om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier, instiftar artikel 34.5 uttryckligen en rätt för en tredjelandsmedborgare som ingett en sådan ansökan att överklaga beslutet i enlighet med den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som fattat beslutet (se, analogt, dom av den 10 mars 2021, Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N., C-949/19, EU:C:2021:186, punkt 41).
- 62 Härvid ska det erinras om att utformningen av det prövningsförfarande som avses i artikel 34.5 i direktiv 2016/801 ska fastställas i enlighet med artikel 47 i stadgan (dom av den 10 mars 2021, Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N., C-949/19, EU:C:2021:186, punkt 44).
- 63 Rätten till ett effektivt rättsmedel, som stadfästs i artikel 47 i stadgan, skulle vara illusorisk om rättsordningen

i en medlemsstat tillät att ett lagakraftvunnet och bindande domstolsavgörande blev utan verkan till förfång för en av parterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 december 2019, Deutsche Umwelthilfe, C-752/18, EU:C:2019:1114, punkterna 35 och 36). Detta gäller särskilt när ett faktiskt åtnjutande av de rättigheter som följer av unionsrätten, och som erkänts i ett domstolsavgörande, förutsätter att vissa tidsramar iakttas.

- 64 När det är absolut nödvändigt att ett nationellt förvaltningsbeslut antas skyndsamt för att det ska kunna säkerställas att den berörde faktiskt kommer i åtnjutande av de rättigheter som följer av unionsrätten, konstaterar EU-domstolen att det behov som följer av artikel 47 i stadgan av att garantera effektiviteten hos det rättsmedel som använts mot det första myndighetsbeslutet om avslag på den berördes ansökan innebär att varje medlemsstat måste utforma sin nationella rätt på ett sådant sätt att en ogiltigförklaring av beslutet inom kort tid följs av ett nytt beslut som är konformt med den bedömning som gjordes i den dom varigenom beslutet ogiltigförklarades (se, analogt, dom av den 29 juli 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punkt 59 och där angiven rättspraxis).
- 65 Av detta följer, vad gäller ansökningar om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier, att blotta behörigheten för den domstol till vilken beslutet överklagas att ogiltigförklara de behöriga myndigheternas avslagsbeslut, utan möjlighet att ersätta de behöriga myndigheternas bedömning med sin egen eller fatta ett nytt beslut, i princip räcker för att kraven i artikel 47 i stadgan ska anses vara uppfyllda, under förutsättning att nämnda myndigheter, i förekommande fall, kommer att vara bundna av den bedömning som görs i det domstolsavgörande varigenom beslutet ogiltigförklarades.
- 66 Om den domstol till vilken beslutet har överklagas endast har behörighet att ogiltigförklara de behöriga myndigheternas avslagsbeslut, måste det dessutom säkerställas att överklagandet av beslutet samt, i förekommande fall, verkställandet av den dom som meddelas i målet om överklagande, sker under sådana förhållanden att det i princip blir möjligt att fatta ett nytt beslut inom kort tid, så att en tredjelandsmedborgare som agerar tillräckligt snabbt kan åtnjuta full verkan av sina rättigheter enligt direktiv 2016/801.
- 67 Med hänsyn till det ovan anförda ska den tredje tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 34.5 i detta direktiv ska, mot bakgrund av artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att möjligheten att överklaga ett beslut från de behöriga myndigheterna om avslag på en ansökan om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier, enbart ger klaganden rätt att föra talan om ogiltigförklaring, utan möjlighet för den domstol som prövar överklagandet att i förekommande fall ersätta de behöriga myndigheternas bedömning med sin egen eller fatta ett nytt beslut, under förutsättning att överklagandet av beslutet samt, i förekommande fall, verkställandet av den dom som meddelas i målet om överklagande, sker under sådana förhållanden att det i princip blir möjligt att inom kort tid fatta ett nytt beslut som är konformt med den bedömning som gjordes i den dom varigenom beslutet ogiltigförklarades, så att en tredjelandsmedborgare som agerar tillräckligt snabbt kan åtnjuta full verkan av sina rättigheter enligt direktiv 2016/801.

Rättegångskostnader

- 68 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

- 1) **Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801 av den 11 maj 2016 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för forskning, studier, praktik, volontärarbete, deltagande i elevutbytesprogram eller utbildningsprojekt och för au pairarbete, ska, särskilt mot bakgrund av direktivets artikel 3 led 3,**

tolkas så,

att det inte utgör hinder för att en medlemsstat med tillämpning av den allmänna unionsrättsliga principen om förbud mot rättsmissbruk avslår en ansökan om inresa och vistelse i medlemsstaten för studier med motiveringen att tredjelandsmedborgaren har lämnat in ansökan utan att

verkligen ha haft för avsikt att studera i den aktuella medlemsstaten, trots att medlemsstaten inte har införlivat artikel 20.2 f i direktivet med sin nationella rätt.

- 2) Artikel 34.5 i direktiv 2016/801 ska, mot bakgrund av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,

tolkas så,

att den inte utgör hinder för att möjligheten att överklaga ett beslut från de behöriga myndigheterna om avslag på en ansökan om inresa och vistelse i en medlemsstat för studier, enbart ger klaganden rätt att föra talan om ogiltigförklaring, utan möjlighet för den domstol som prövar överklagandet att i förekommande fall ersätta de behöriga myndigheternas bedömning med sin egen eller fatta ett nytt beslut, under förutsättning att överklagandet av beslutet samt, i förekommande fall, verkställandet av den dom som meddelas i målet om överklagande, sker under sådana förhållanden att det i princip blir möjligt att inom kort tid fatta ett nytt beslut som är konformt med den bedömning som gjordes i den dom varigenom beslutet ogiltigförklarades, så att en tredjelandsmedborgare som agerar tillräckligt snabbt kan åtnjuta full verkan av sina rättigheter enligt direktiv 2016/801.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: franska.

[i](#) Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.